

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Commentarii Tres in Universam Aristotelis Philosophiam

Crespin, François

Brvxellæ, 1652

VI. In quo præcise distinguatur Relatio transcendentalis à Prædicamentali.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95346](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95346)

D V B I V M VI.

In quo præcisè distinguatur Relatio transcendentis à Prædicamentali.

CLXXXIX. **N**onnulli in eo eam præcisè distinguunt, quod transcendentalis non petat distinctionem realem à suo termino, secus prædicamentalis. Sed

CLXXX. Contrà est 1º, quod nec prædicamentalis, prædicabilitatis videlicet speciei ad individuum, petat distinctionem realem à suo termino; nec transcendentalis eam renuat, ut in cognitione Petri patet: 2º, quod sicut transcendentalis in cognitione prout est sui ipsius cognitio, non petit distinctionem realem à suo termino; ita nec Relatio similitudinis A. prout est seipsa similis similitudini B. eam petit.

CLXXXI. Dices, non datur Relatio sui ad seipsum, five ut loquitur P. Comptonus Disp. 11. Metaph. Sect. 13. Relatio non potest esse inter extrema non realiter distincta; quia Relatio est quædam oppositio, unde Aristoteles in Post-Prædicamentis inter oppositiones unam numerat *relativam*; sed ubicumque est oppositio est distinctio; nam oppositio intercedit necessariò inter extrema realiter distincta; ejusdem enim ad seipsum non datur unio, ac proinde nec oppositio, ob defectum distinctionis, ergò, &c.

CLXXXII. Confirmatur: ex eodem ibidem. Theologi indè probant realem distinctionem inter Personas Divinas, quia inter illas datur vera Relatio seu oppositio relativa, ergò censent ad veram Relationem requiri distinctionem realem.

CLXXXIII. Respondeo, distinguendo assumptum, non datur Relatio sui ad seipsum 1º. intentionalis, concedo assumptum: 2º. intentionalis, nego assumptum. Talis enim est Relatio superioris & inferioris, speciei & individui, &c. ad probationem assumpti distingue proportionaliter. Relatio est quædam oppositio determinatè 1º. intentionalis, nego assumptum: 1º. aut 2º. intentionalis disjunctivè & indeterminatè, concedo assumptum.

Ad Confirmationem

CLXXXIV. Respondeo, Theologos probare distinctionem realem inter Personas Divinas ex oppositione relativa inter illas, non quacumque, ut patet, sed 1º. intentionalis & reali; ex quo erui non potest, non dari aliam 2º. intentionalem & rationis; unde Petrus dici non debet realiter idem secum formaliter, sed ratione nostra tantum, & sub conceptu formaliter identificante Petrum secum, sic ut realiter nonnisi fundamentaliter sit idem secum, prout realiter nonnisi fundamentaliter est homo, prout ly *homo* condistinguitur contra hunc hominem, ut Tract. 1º. Disp. 1ª. vidimus.

CLXXXV. Alii, ut Cajetanus, Suarez, Conimb. Comptonus, &c. Relationem transcendentalem à prædicamentali in eo distinguunt, quod transcendentalis non respiciat suum terminum omninò gratiis, seu purè ut terminum, id est, aliam denominationem ei non dando, quam respecti, prout visio v. g. præter denominationem respecti, dat etiam objecto denominationem visi.

CLXXXVI. Rejicitur distinctio ista à plerisque, eo quod in omnium sententia creatura respiciat Deum Relatione transcendentali, & tamen ipsum

respicit purè ut terminum. Sed hæc impugnatio non placet; quia creatura Deum creationis Relatione respicit, creatio autem præter denominationem respecti, dat Deo denominationem creatoris, ac proinde Deum non respicit ut purè terminum: igitur aliter.

CLXXXVII. Contrà est, quod juxta illam sententiam Relationes prædicamentales in unione, in cognitione, ut prædicabilitas v. g. &c. fundatæ, sint transcendentales, quia hæc præter denominationem respecti, dant suo objecto denominationem uniti, prædicabilis, &c. His itaque præ aliis probabilibus sententiis rejectis, sit

R E S O L U T I O.

CLXXXVIII. **D**ico, Relatio Transcendentalis à Prædicamentali in eo distinguitur, quod illa sit essentialis quoad nos fundamento, quod proximè denominat; hæc verò nonnisi accidentalis.

CLXXXIX. Probatur, quia Transcendentalis ab eo dicitur, quod omne Prædicamentum, saltem quoad nos, transcendat; Prædicamentalis, quod in hoc solo Prædicamento ponatur, quæ distinctio sufficit & maximè vera videtur, ergò, &c.

D V B I V M VII.

An Relatio formalis Prædicamentalis sit forma fundamento intrinseca, an extrinseca.

CC. **V**ix in tota Philosophia quæstio est, quæ magis moveatur, & disputeretur accuratius, quam hæc, eo quod Relatio omnia fere tangat, & quæ tangit referat: quod autem hic controversitur præsertim est 1º. an Relatio formalis Prædicamentalis sic sit fundamento intrinseca, ut ab eo realiter modaliter distinguatur. 2º. an Relatio formalis Prædicamentalis sic sit fundamento intrinseca, ut ita sit tota intrinseca fundamento connotando terminum extrinsecum, ut ab eo nequidem realiter modaliter distinguatur; vel sic, ut sit partim intrinseca fundamento, partim extrinseca, utpotè fundamento & termino æquè 1º. identificata. 3º. an sit tota extrinseca soli conceptui realiter identificata, & nonnisi per denominationem extrinsecam fundamento & termino conveniens. Pro quibus, sit

R E S O L U T I O I.

CCI. **D**ico 1º. contrà Scotistas communiter post Scotum in 2um. Dist. 2ª. q. 4. & Thomistas etiam communiter; (an cum D. Thomæ? infra apparebit) Relatio formalis Prædicamentalis, non est fundamento intrinseca, sic ut ab eo realiter modaliter distinguatur.

CCII. Probatur 1º. vel etiam ex ipso D. Thomæ Quæst. 7. de potentia art. 3º. ubi docet, Relationem non facere compositionem cum subiecto: non significare aliquid in subiecto manens: desinere sine mutatione fundamenti, &c. Et Opusc. 48. Tract. 5º. de Prædicamento ad aliquid cap. 2º. Si quis in India modo fieret albus (inquit) fieret similis mihi, & ego sibi, nulla in me facta mutatione: similitudo enim jam in me nullam rem addit, supra albedinem, quæ realiter sit in me. Similia ferè habet cap. 1º. & 3º. ergò, &c.

CCIII. Dices, cum P. Comptono Disp. 11. Metaph. Sect. 7. verba illa Divi Thomæ explicari debent juxta hæc alia ejusdem 1. p. q. 28. art. 2º. ad 2um. Sicut in rebus creatis in illo, quod dicitur relative, non